

i denne Sæstion, at der ikke her mere vil blive Spørgsmaal om en Lov om den communale Styrelse og den communale Beskatning som een Lov; det er min Overbeviisning, at disse Spørgsmaal, dersom ikke noget af dem bliver afgjort i denne Sæstion, naar de senere komme frem, ville komme frem i forskellige Love, og saa ville vi kunne faae den ene uden den anden; vi ville kunne faae en Beskatningslov, før vi faae en Lov om den communale Styrelse. Det er meget muligt, at Loven om den communale Styrelse kan lade vente meget længe paa sig, naar den ikke kommer ud i denne Sæstion, medens vi kunne faae den communale Skattelov meget hurtigere; saa lidt staae disse Love i Forbindelse med hinanden. Man kan derfor slet ikke sige, at vi skulle veie disse Goder imod hinanden, thi de staae slet ikke i Forbindelse med hinanden. Nu have vi i 3—4 Sæstioner anvendt overmaade meget Arbejde paa Forhandlingen om nye Amtsraad, og vi have mange Gange været nær ved at faae dem. Skal alt det Arbejde ogsaa denne Gang være spildt, vil jeg spørge, hvad Bælgerne da ville tænke. Ville de ikke tænke: Nei, vi kunne ikke komme frem med en saadan Rigsdag, der sidder og arbejder paa en Lov om Amtsraadene og den communale Styrelse det ene Aar efter det andet; de mene, at de kunne faae den, og de ere nærved at faae den, men naar de saa endelig kunne faae den, stille de sig saaledes, at det er umuligt at sætte den igjennem? Vi skulle gaae frem i det politiske Liv, men ingen Fremgang er Tilbagegang. Maastee flere af de ærede Medlemmer ville stødes, naar jeg nu siger, hvad jeg meget ofte har tænkt paa, men jeg kan ikke undlade at sige det, og nu taler jeg til de Herrer, som kunne siges at staae paa det samme politiske Standpunkt som jeg — jeg taler her ikke om de smaa Afskygninger eller Afvigelsler, men om dem, der i det Væsentlige staae paa det samme politiske Standpunkt som jeg. Vi have hidtil, saalænge Rigsdagen har bestaaet, været i Minoritet; nu ere vi i Majoritet. Dette er en aldeles forskjellig Stilling. Minoriteten kan gjøre Meget, som er utilladeligt for en Majoritet; Minoriteten kan stille Forslag op, som, naar den skulde gennemføre dem, meget van-

stellig kunde vedtages. Den kan sige: Vi ere Minoritet, og det, vi foreslaae, kan ikke gaae igjennem, uden at der gaaer en Deel af Majoriteten med; Minoriteten har overhovedet ikke det Ansvar som Majoriteten. Men naar vi ere Fleertallet, og vi saa stille Noget op, som enten udskyder det Gode, der bydes os, eller som vi kun stille op, idet vi sige til os selv, at vi ved en følgende Behandling igjen kunne frasælbe det, saa svække vi derved, hver Gang noget Saadant skeer, vor Majoritet, saa bidrage vi derved til, at vor Majoritet snarere vil synke ned til en Minoritet igjen, end naar vi tage det anderledes. En Majoritet kan ikke blive ved at være Majoritet paa Grund af Stemmemnes Tal, men kun paa Grund af den fornuftige, moderate og bestindige Maade, hvorpaa den benytter sin Magt. Dette skal til, og naar det ikke kommer til, hvorlænge vil saa Majoriteten blive ved at være Majoritet? Dette har jeg ønsket at sige, og nu har jeg sagt det, omendstjændt jeg forudsæer, at det vil blive anvendt imod mig; men det er min inderste Overbeviisning, at den Majoritet, som vi nu have, ville vi ikke beholde, naar vi ikke stræbe at hæbde den paa en saadan Maade, at selv vore Modstandere ville sige: De forlange ikke Mere, end der kan gennemføres, de storme dog ikke vildt hen i Luften og vedtage den ene Gang, hvad de ville opgive den næste. Dette maae vi ikke gjøre. Som Minoritet kunne vi stille hyderligere Forslag; thi saa vide vi, at Fleertallet ikke giver os, hvad vi forlange, og derfor maae vi forlange lidt Mere end det, vi ville nøies med; derfor kan det forsvares som Mindretal at stille saadanne Fordringer, men som Fleertal maae vi ikke gjøre det; som Fleertal staae vi med et Ansvar, som vi slet ikke have, saalænge vi ere Mindretal. Jeg vil ogsaa sige, at, hvorvel vi endnu ikke fra 1848 indtil nu have kunnet faae en Lov, som baade gjorde Fremskridt med Hensyn til Sammensætningen og Valget af Communalbestyrelserne og med Hensyn til Myndighed, troer jeg dog, vi kunne glæde os til, at vi under de Forhold, hvorunder vi have virket, ere komne saa vidt i frifindet og folkelig Retning, som vi ere komne. Jeg troer, at, naar vi jebnt hen kunne blive